

medens det nu paa Finantsloven findes anført som et Forbehold ved Underviisningsinspectoren, at den nu bestaaende Ordning bortfalder ved Vacance. Fra Rigsdagens og særligt fra Folkethingets Side skulde jeg dernæst tillade mig at gjøre en anden Betragtning af dette Forhold gjælbende, nemlig den, at naar man har opnaaet en saa høi Grad af Frihed som den, Danmark har opnaaet, maa man ikke tabe af Sigte, at det bedste Værn mod Misbrug deraf er Udbredelse af Oplysning, og naar det har viist sig, at der paa en god, kraftig og hensigtsmæssig Maade er virket for Oplysnings Udbredelse ved den hidtil bestaaende Indretning, er der ikke tilstrækkelig Grund til at gjøre nogen Forandring, tilmed naar denne ikke er tilstrækkelig characteriseret, men har noget Tilfældigt, Løst og Usikkert ved sig. Det har nemlig noget Tilfældigt og Usikkert ved sig, hvem Ministeriet faaer; det kan ikke vente til Hjælp ved disse Forholds Ordning bestandig at faae den samme Mand, naar det ikke kan stille denne i et engere Forhold til sig end ved at antage ham midlertidig. Dersom Forholdene skulde stille sig saaledes — og der er dem, som ønske det —, at denne Virksomhed kunde forenes med et andet Embede, vilde dette være høist uheldigt, thi et saadant Overføleldirectorat vilde da være en lille Sinecure ved Siden af det Embede, der gav Forretningerne. En Mand skulde da have Indtægten deraf uden med sin bedste Villie at være istand til at kunne gjøre betydelig Gavn. Det er ganske vist, at man vil kunne svare mig, at det at bevare Overføleldirectoratet ikke er identisk med at udbrede Oplysning (Hør! Hør!) — ja, jeg mærker, at dette falder ned —, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at inden man kaster Broen bort for, hvad man har, bør man vide, hvad man sætter istedet. Derom forekommer det mig imidlertid, at der ikke er nogen Enighed, men kun løse Antydninger. Det er disse Bemærkninger ved dette Punkt, jeg har troet, det var min Pligt at gjøre, fordi jeg stiller mig i en exceptionel

Stilling til Spørgsmaalet — dette maa jeg idetmindste antage, efter hvad der tidligere er vedtaget —, og forsaavidt der er Anledning for mig til at gjøre det, vil jeg have Opmærksomheden henvendt paa, hvorvidt der ved anden Behandling lader sig stille Endringsforslag i denne Henseende. Jeg har vel ikke stort Haab om, at Noget lader sig udrette med Hensyn hertil, naar jeg ikke vinder Medhold fra Finantsudvalgets eller fra Ministeriets Side; men paa den anden Side har jeg ikke troet at kunne forsvare at undlade at sige et Ord om en Sag, der staaer for mig som overordentlig vigtig.

**A. Sage:** Da jeg tillod mig at bede om Ordet, var det for at gjøre adskillige af de Bemærkninger, der nu ere fremkomne fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgtreds (Steen); men førend jeg tillader mig at gjøre nogen yderligere Bemærkning, ønsker jeg at aflægge min Tak til vor høitærede Formand, fordi han saa hurtigt har befordret denne Sags Foretagelse. Jeg troer, at vi Alle maae være enige om det Unskelige i saasnart som muligt at ende vore Forretninger her, selv om vi der ved komme til at arbejde stærkere end sædvanligt. Vi have havt saa mange Samlinger, vi have idetmindste talt saa Meget, om ikke arbeidet synderligt, at det vist er ønskeligt, at vi slynde os saa meget som muligt med at faae de høist nødvendige Sager tilendebragte, og jeg kan ikke lade være at udtale min Tro til, at det vil være muligt at ende vor Samling endnu i dette Aar, dersom Alle ere enige om at bidrage dertil. Jeg har næsten med Forfrækkelse forleden Dag seet, at jeg i det foregaaende Aar har nydt af Statskassen 822 Rd., og dette er en meget stor Sum for det Arbejde, vi have præsteret. Saaledes mener jeg, at der er al Anledning til at befordre de Sager, vi have under Forhandling, saa hurtigt som muligt. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, om det dog ikke nu skulde være paa Tiden, at man faae at komme til en Reform i Ministerierne selv. Det er en gammel Gjenstand for